

Szíki Károly

Váramra lesek s bánatba esek – kisciklus

**kikötőben
kis kötőben**

még nem vagyok azon
a hullámhosszon
hogy megírjam
már nem vagyok azon
a csapásszámon
hogy megússzam

az író gondolatai a megüresült házban

*elhányt könyvein valahol
ment előrébb a magyar hon?*

slattyogsz a sínek mellett haza
nem hoztad a maszkod
laza-haza kísértésben
de én maszk nélkül is
haza-maradék vagyok
Thermopülében is
Eger- vári szoros
és akarok még írni
átlépek a síneken
nem jött vonat
kiéltem kibőjtöltem
kis láboscában
hazám emlékét kanalazom
a soha-sehová utazás
peronján állok
megérkezel valaha kedvesen
vagy a maszkabálból
az egeri színházból

már nincs hova
ó-haza
a boldogság lecsengő dallamában
a bolondság-boldogulásból
bolondság lesz?
bikavérrel leöblítem a nevetésed
mit kijutásreménynek kaptam
lent az alagútban
csobogó nevetés
fortyogó nevelés
alanyi joga az enyém
meg egy kis tollbetét
kiírtam felét

mikor az író megszólít

*(megformált hőseim szerepében
főhősöm Nagy Istvánnak ketrecében)*

hol a régi büszkeség
a betörhetetlen hát amin
belovagoltak nagykaréjú
zsírra cukrot szóró
csóró földes szobák
szülöttei a hátadon ma
croissant harapdálnak
magas paloták büféiben
gótikus ücsörgésben
kávészgatnak

hol a régi büszkeség
mikor a felhők mögé emelkedett gépen lefelé lesve nézted hogy marad el a vércse
és te valami jó konyakot kértél kenetteljes mosollyal a stewardestől

már megüli a por a bőröndödet s a tüdődet kopnak benned az örömkarakterek
ripacs gyerek hány karakter kellene a pódiumon a megannyi után hogy ne
nézz a jövődbe bután elcsendesült oroszán kérek egy gyümölcssteát semmi piát
beleiszod magad megformált hőseim szerepébe ó azok a hősök és összeroppantanak
az ősök az elhanyagolt sírdombok alatt sóhajtozó apád anyád kevered

a kártyád de nincs bennük nyerőlap arcul csap ahogy nyesik a betyárvilágod
bajszát az idő nyútté kajszát és nem jön mosoly az ajkadra estére és virradatra

van még élményfoszlányaidban él még egy ketrecből szabadult forma amiből
csak a duma maradt a ketrec ajtaját csikorgatja siratgatja a szél beléphetsz vagy
ki is már mindegy kölcsönadtad magad és nem jön vissza nem túl vicces ez te
világnak ripacsa
hány Ongás szorongás lefetyel belőled míg átjutsz a túlsó partra

Dobó-szablya

A nemzetek felett
működő
összeesküvő rendek
szabják
a nemzeti szablyát
és a nemzetek
csapkodnak vele
bele a háborúba
a gyűlöletbe
mindegy csak bele bele
a mások beleibe